

ABLILO *Krant*

DRIEMAANDELIJKS INFORMATIEBLAD VAN HET AKTIEKOMITEE TER BEVEILIGING VAN
HET LEEFMILIEU OP LINKER OEVER, EN HET WAASLAND

7^e JAARGANG NR. 26 1.12.80

JAARABONNEMENT: 100 FR.

LOS NR.: 20 FR.

VER. UITG.: M. DE JONG

BOSWEGEL 10

2781 KEMZEKE

Beste lezer,

dit is wellicht de laatste "ABLLO-krant" die U te lezen krijgt. Met verscheidene milieu- en natuurverenigingen uit de streek hebben we immers een initiatief uitgewerkt om een gezamenlijke krant uit te geven.

De redenen zijn talrijk. Vooreerst zijn er een aantal praktische: de vele werkuren, de beperkte oplage van de verschillende bestaande bladen, de gratis exemplaren voor pers, besturen, ..., geïnteresseerde Waaslanders geabonneerd op 3-4 tijdschriften, enz... Ook inhoudelijke: de vaak mekaar overlappende artikels, of, in gespecialiseerde verenigingen, de nood om achtergrondinformatie te verkrijgen.

Tenslotte betekent een gezamenlijke krant ook een bundeling van zienswijzen en actievoeren voor een zelfde doel: de leefbaarheid en bescherming van ons Waasland.

Bij verscheidene verenigingen doet de noodzaak zich voor om op dit moment het komende tijdschrift te betalen uit de bestaande lidmaatschapsbijdragen, zodat we om financiële redenen verplicht zijn voorlopig af te zien van offsetdrukwerk. U krijgt dus wel 5 maal per jaar een tiental bladzijden milieulectuur over de streek aangeboden. Daarom verminderen we drastisch de aboneeprijs tot 50 fr.

We verzoeken U deze 50 fr zo spoedig mogelijk te willen overschrijven op onze rekening, nr. 415-7021561-37 van Tijdschrift ABLLO vzw. met vermelding: "Milieutijdschrift '81"

Wie echter, met milde hand, zoals in het verleden 100 fr. wil overschrijven om onze vereniging en haar werkzaamheden te blijven steunen, kunnen we alvast onze blijvende inspanningen verzekeren.

INHOUD:

- p. 2: voorwoord - inhoud
- p. 3: stop de zwendel in probleemafval
- p. 4: weldra probleemafval in St-Gillis
- p. 5: Geen Baalhoekkanaal
- p. 6: Milieusprokkels
- p. 7: een fietspad St-Gillis - St-Niklaas
- p. 8: de Potpolder kan er nog komen !
- p. 9: de ruilverkaveling
- p.11: Wegbermen
- p.13: de sluimerende commissie
- p.14: kernenergie
- p.15: red de roofdieren
ekologische gebieden te Beveren
- p.16: klassering O.-L.-Vrouwplein
- p.17: De Stekense Natuurgebieden
- p.19: de ruilverkaveling in het slop ?
- p.20: nawoord

MEDEWERKERS:

M. De Jong
R. De Jong
J. D'Hollander
E. Rombaut
M. Van Buynder
H. Van Landeghem

MET DANK AAN:

BBL
Beenbreek
Kreekvrienden Rupelmonde
Natuur en Milieu
Natuur en Stedeschoon
Wielewaal-Waasland
en de pers

Overname uit deze krant is toegelaten, mits bronvermelding.

PERSCONFERENTIE VAN DE BOND BETER LEEFMILIEU

De Bond Beter Leefmilieu - Vlaanderen heeft op 23.10.80 op een persconferentie het dossier 'Wordt Langemark (West-Vlaanderen) een tweede Lekkerkerk?' voorgesteld en toegelicht. In dit verband werd de lakse en soms dubbelzinnige houding zowel van de plaatselijke autoriteiten, als van de nationale overheid aangeklaagd. Verder werd er op gewezen dat de afvalmarkt ongezond is en dat alleen nog een fundamentele aanpak op korte termijn een ramp kan voorkomen.

Volgende konkrete eisen werden door de BBL t.a.v. de nieuwe regering geformuleerd:

- maatregelen tegen de internationale zwendel in probleemafval
- een nieuwe afvalwet, die de verantwoordelijkheid van de afvalproducent vastlegt
- doeltreffende verwerkingsinstallaties voor probleemafval
- een verscherpte grenscontrole op de invoer van probleemafval
- een beter toezicht op bestaande, erkende stortplaatsen
- het onverbidlijk sluiten van alle illegale stortplaatsen en van alle verdachte stortplaatsen voor probleemafval

Deze eisen werden als volgt toegelicht:

Afvalproblemen blijven schrijnend actueel. Op het gebied van de verwerking en de vernietiging van probleemafval blijft de overheid in gebreke. Daardoor verzwakt haar greep op de afvalmarkt, wat aanleiding geeft tot gevaarlijke toestanden. Een aantal bedrijven zoekt een uitweg via tussenpersonen, die zich hebben gespecialiseerd in het afnemen van probleemafval, met de belofte het te vernietigen. In de praktijk slagen deze tussenpersonen er in om, voor hun in der haast opgerichte gelegenheidsondernemingen, de vereiste vergunningen te bekomen m.b.t. het stapelen van zgn. "onschadelijke" producten. Na verloop van tijd is de beschikbare oppervlakte volzet en volgt het faillissement, waardoor de plaatselijke overheid met het probleem zit (dat ze moet aankunnen) en de gemeenschap in ieder geval mag opdraaien, zowel voor de hinder als voor de kosten. Dit al te doorzichtige scenario deed zich de jongste jaren bij herhaling voor, zowel in ons land als in onze buurlanden. Van het afvalschandaal te Zwijndrecht in Nederland (1973) loopt één rode draad, via de betrokken "Exploitatie Maatschappij" naar de huidige toestand langs de Metropoolstraat 1 C vlakbij het Albertkanaal te Schoten (1980!). Tegen deze internationale zwendel in probleemafval moet door de betrokken overheden krachtdadig worden opgetreden. Daarbij is een internationale aanpak en coördinatie noodzakelijk.

Een tweede methode bestaat erin van probleemafval, via tussenpersonen, rechtstreeks van de producent naar afgelegen of slecht gecontroleerde stortplaatsen te vervoeren. Het onderscheid tussen legale en illegale stortplaatsen heeft daarbij in de praktijk weinig belang. Doorslaggevend is de plaatselijke situatie, die voor de betrokken tussenpersonen des te gunstiger wordt, naarmate de (normaal te verwachten?) weerstand kan worden afgezwakt. Het touwtrekken m.b.t. de stortplaats te Langemark (West-Vlaanderen) is daarvan een voorbeeld.

Nu door de nieuwe Nederlandse afvalstoffenwet de producent verantwoordelijk is voor z'n probleemafval (zoals het trouwens hoort!) mag een niet te controleren probleemafvalstroom naar België worden

verwacht. Daartegen is ons land niet opgewassen bij gebrek aan een nieuwe afvalwet (ondanks de vele beloften nog steeds niet goedgekeurd !) en aan doeltreffende verwerkingsinstallaties voor probleemafval (de plannen bestaan, maar ze zijn in een regeringslade blijven liggen !). In afwachting kan alleen door een verscherpte grenscontrole en een beter toezicht op de stortplaatsen de toestand enigszins in de hand worden gehouden.

Weldra probleemafval in gelaagputten Sint-Gillis?

Op dezelfde persconferentie bezorgden verscheidene milieuverenigingen voorbeelden uit hun streek aan de pers.

ABLLO was van de partij en schetste de situatie van de stortplaats te Sint-Gillis-Waas in volgende tekst :

Op 21.09.79 werd door het gemeentebestuur van Sint-Gillis-Waas een vergunning verleend voor het storten van vast, niet giftig industrieel afval in de ecologisch zeer waardevolle kleiputten nabij de wijk 't Hol in deze gemeente. Helaas werden deze kleiputten op het gewestplan Sint-Niklaas - Lokeren (K.B. 7.11.80) opgenomen in de zone voor openbare nutsvoorzieningen, zodat storten wettelijk kan.

In de lente 1980 werd met afvalstorting begonnen o.m. door Sidmar (Zelzate) en firma's uit de buurt van Oudenaarde. Omwonenden klagen van ernstige reukhinder en stellen zich, evenals ABLLO, vragen over de niet-giftigheid van het afval.

ABLLO vraagt zich tevens af welke overheidsinstantie de naleving van de voorschriften vij het storten controleert en welke dienst systematisch de gestorte afval controleert.

Maar er is meer ! Voorlopig onbevestigde geruchten vermelden het bestaan van een studie, waarin voor het bergen van radioactief probleemafval ondermeer deze kleiputten nabij 't Hol in Sint-Gillis-Waas om wetenschappelijke redenen worden aangewezen.

Als Wase milieuvereniging verzetten wij ons met klém tegen het dempen van radioactief probleemafval in om het even welke Wase kleiput. Niet alleen de Kempische klei, ook de Wase klei atoomvrij.

NAGELS MET KOPPEN ...

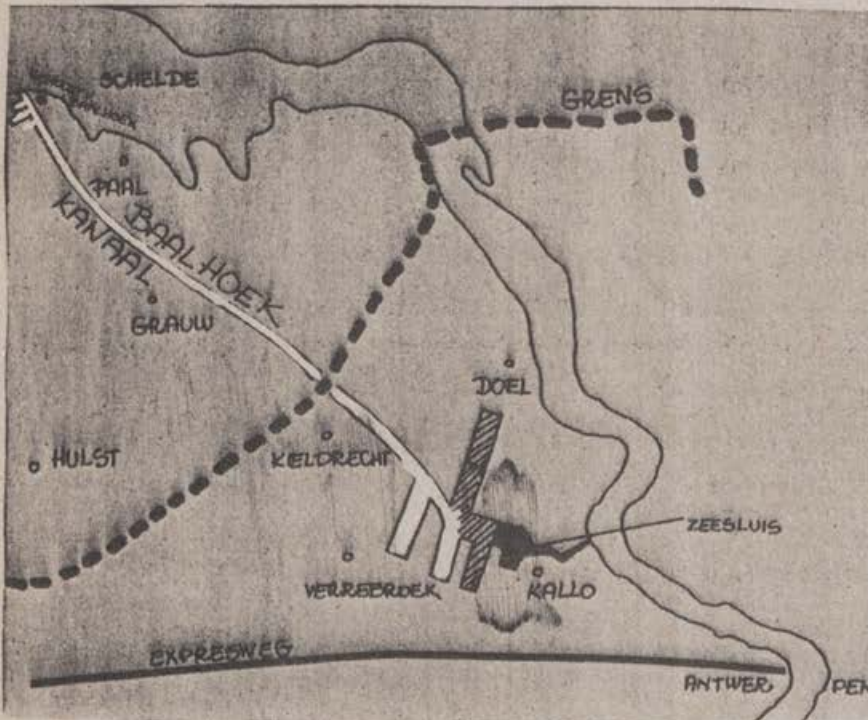
In België zijn er 30.000 jagers die elk 6000 F jachtrecht betalen. Kun je rekenen ? Dat brengt 180 miljoen per jaar op aan de staat. Begrijp je nu waarom aan de knalpret weinig geroerd wordt ?

Als het maar bij konijntjes en gekweekte fazanten bleef ...

GEEN BAALHOEKKANAAL !

Nu recent de Nederlandse regering er bij de provinciale overheid Zeeland op aangedrongen heeft het standpunt inzake Baalhoek te milderen, en aan Belgische zijde de Antwerpse voorstanders weer hard zijn gaan roepen, na de beslissing tot uitbreiding van Zeebrugge, is het wenselijk de schaduwzijde even in herinnering te brengen.

Het Baalhoekkanaal aanleggen (los van de argumentatie over het economisch nut) betekent op zich een immense ingreep in het landschap met belangrijke gevolgen. Vooreerst dient het woongebied Baalhoek (ong. 250 huizen) afgebroken te worden, met alle menselijke consequenties vandien. Verder heeft het aanleggen ook onherstelbare gevolgen voor het internationaal bekende natuurgebied Land van Saeftinghe, dat elke natuurvereniging en -liefhebber nauw aan het hart ligt. Ook

worden in totaal zo'n 1000 ha landbouwgrond opgeofferd. Op zichzelf is dit reeds een belangrijke verantwoordelijkheid, gezien ook hier onze afhankelijkheid van het buitenland sterk toeneemt. Momenteel mag de aanleg geraamd worden op ruim 20 miljard BF belastingsgelden, een serieuze bezwaring van de staatsuitgaven. Wie weet wat de aanleg binnen enkele jaren zal kosten? Is het bedrag dat in alle Belgische havens samen zou worden geïnvesteerd niet in zijn totaal onrendabel?

We mogen dus van de voorstanders wel ernstig gefundeerde economische argumenten verwachten, om een zulkdanige ingreep aanvaardbaar te maken. Helaas is dat nog niet gebeurd. Vooreerst schijnen de voorstanders alleen maar "hun slag" te willen thuishalen en bekommenen zij zich weinig om openbaarheid van studies, om inspraak of informatie. Verder spreken ze nooit hun bekommernis uit over het verdwijnen van landbouwgrond, over studies i.v.m. gevolgen voor het Land van Saeftinghe. Tenslotte hoort de buitenstaander alleen maar vage woorden als 'ontsluiting van de Linker Oever', 'absolute voorwaarde voor de uitbouw van de Antwerpse haven', 'de boeren zullen graag onteigend worden', 'er is al zoveel geïnvesteerd dat we moeten doorgaan', enzomeer.

We vermoeden dan ook een gebrek aan totaalvisie of -bekommernis. De Antwerpse haven zal immers zijn plannen niet laten 'varen' indien studies - zo die daar betrekking op hebben? - zouden uitwijzen dat een kosten-baten-analyse in zijn totaliteit onrendabel zou blijken.

Er is op de Linker Oever steeds een gebrek aan beleid en coördinatie geweest. Alle plannen uit de zestiger jaren waren overschat: onteigeningen, opspuitingen, aantrekken van industrieën, tewerkstelling: alles was te groots gepland. Er werd gemorst met overheidsgelden (Zeesluis Kallo,...). Ook Baalhoekkanaal en de bocht van Bath zijn uit die megalomane periode afkomstig ...

Een principiële goedkeuring van het Baalhoekkanaal in dit stadium betekent niet meer of minder dan een gift aan de Antwerpse havenlobby, deels om de expantiedrang te bevredigen, deels als compensatie voor de uitbreiding van Zeebrugge.

Het is onaanvaardbaar groene ruimten, natuurparken, woongebied, landbouwgrond en gemeenschapsgeld te verspillen in een economisch avontuur, dat zo ongeloofwaardig wordt aangebracht.

Aan beide zijden van de grens moet worden aangepakt opdat niet over en naast de betrokken gebieden schadelijke beslissingen worden genomen !

MILIEUSPROKKELS

- * ABLO onderschrijft het standpunt van de Groene Fietzers inzake de aanwerving van kansarmen om in de kerncentrale te Doel werken uit te voeren.
- * Dat kernenergie gevaren inhoudt wordt vaak als een lachertje afgedaan of geminimaliseerd door de directie. Toch moeten mensen die de centrale te Doel bezoeken een verklaring ondertekenen, waarin o.m. staat:
 - de bezoeker verklaart de gevaren te kennen waaraan hij zich blootstelt bij zijn bezoek aan de werf en te aanvaarden
 - de bezoeker verzaakt de verantwoordelijkheid van de uitbater in te roepen, indien hem ter gelegenheid van zijn bezoek een ongeval mocht overkomen, van welke aard dit ook moge zijn.
 En nu gerust op bezoek !
- * ECOTEST (Temse) werkt. Momenteel stellen de 4 werkgroepen dossiers samen i.v.m. de leefmilieuproblemen te Temse(fusie-).Gehoopt wordt om met het gemeentebestuur te kunnen praten.
Inlichtingen: D. De Keukelaere, Blindstr.47, Temse (voorzitter).

Tewerkstelling en milieubescherming:

SEPTEMBER 1980

Vandaag de dag kunnen we wel enkele veranderingen konstateren: allereerst is er binnen de arbeidersbeweging een groter milieubewustzijn aanwezig (denken we alleen al maar aan de verhoogde belangstelling voor alles wat met veiligheid en gezondheid binnen de onderneming te maken heeft) en groeit er binnen de milieubeweging het besef dat milieustrijd moet worden verbonden met andere terreinen van maatschappelijke actie. Op de tweede plaats biedt de praktijk (vnl. in Nederland, waar men op dit vlak al aardig wat verder staat dan bij ons) voorbeelden van schouder aan schouder optrekken van milieubeweging en arbeidersbeweging. In acties tegen kernenergie en energieverspilling en vóór duurzame energie b.v. Maar samenwerking komt daar ook op gang in gevallen waarbij milieuvriendelijke productie arbeidsplaatsen kan opleveren en waar een gezond leefmilieu en een goed werkklimaat erbinnen samengaan.

Op de derde plaats kan worden opgemerkt dat het tegelijk bestaan van een economische crisis en van een milieukrisis misschien wel een zware druk legt op de relaties tussen milieu- en arbeidersbeweging maar toch tegelijk het inzicht oplevert dat er op lange termijn maar één uitweg is: overstappen naar een maatschappelijk zinvolle productie en consumptie die het milieu niet overbelast... wat uiteindelijk een ander maatschappijbeeld impliceert. Want zowel de milieukrisis als de economische crisis zijn geen natuurrampen die zomaar op ons zijn neergestort. De oorzaken van beide crises liggen in de maatschappij zelf. Zo gezien vullen de arbeidersbeweging en de milieubeweging elkaar in zekere zin aan: de strijd van de arbeidersbeweging binnen en tegen het bestaande maatschappelijk systeem wordt ingegeven door de uitbuiting in de maatschappij. En de strijd van de milieubeweging door de uitbuiting van de natuur... Bovendien is de mens, de werknemer, zelf ook onderdeel van de natuur... Dit geeft zowel aan de milieustrijd als aan de arbeidersstrijd een politiek karakter.

ons recht

EEN NIEUW FIETSPAD ST-GILLIS-ST-NIKLAAS ?

Dat politieke partijen sinds kort ook milieu-activiteiten beginnen te ontwikkelen is toe te juichen. Soms loopt het, wellicht door gebrek aan samenwerking met milieu- en natuurverenigingen zélf, wel eens de verkeerde richting uit. Zo namen de CVP-jongeren van Sint-Gillis-Waas het initiatief om de bevoegde overheden te vragen de oude spoorlijn Sint-Gillis(Terneuzen) - Sint-Niklaas om te bouwen tot een fietspad, recht naar het hart van Sint-Niklaas.

ABLLO hoorde van dit initiatief en liet de ministers Chabert (Openbare Werken), Spitaels (Verkeer), Galle (Vlaams Gewest) en staatssecretaris Akkermans (Ruimtelijke Ordening) weten met klem tégen dit voorstel te zijn om volgende redenen :

- Als voornaamste dient vermeld dat de omvorming van deze oude spoorlijn tot fietspad in strijd is met het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren. Daarop is deze verbinding als spoorlijn ingetekend. Aangezien een gewestplan bestemmingen vastlegt, betekent dit dat elke verandering op deze gronden onmogelijk is, tenzij ermee de herinstallering van spoorverkeer wordt beoogt.

- Ook zou door onoordeelkundige (brede) verhardingen een stuk bermflora en -fauna verdwijnen

- Ons inziens zijn deze fietspadplannen niet gestoeld op enige visie op langere termijn betreffende mogelijke verkeers- en energie-(prijzen)evoluties. Nochtans heeft een woordvoerder van de minster van het Vlaams Gewest op het Gouden Delta Symposium aan de RUG(25.3.80) gewezen op het mogelijk toekomstige belang van de spooras Sint-Niklaas-Terneuzen. Ook in ABLLO's dossier Rijksweg 60 is op de mogelijke functies van deze spoorverbinding ingegaan.

- De mogelijke heropening van deze spoorlijn voor spoorverkeer, door voortdurende stijging van de brandstofprijzen steeds minder onwaarschijnlijk, zou door omvorming van een gedeelte van de bedding tot fietspad onmogelijk worden gemaakt.

- De functie van een fietspad op de spoorbedding zal marginaal zijn: het spoor verbindt namelijk niet de dorpskammen met elkaar. Bovendien is het spoorlijngedeelte vanaf de Hofstraat te Sint-Niklaas tot in Sint-Niklaascentrum nog in bedrijf voor de fabriek Nobels-Peelman. Voor de meeste fietsers naar en van Sint-Niklaas is de spoorbedding een té grote omweg.

Onze vereniging vermeldde ook haar eisen en suggesties :

- 1° - Stopzetting van het uitwerken van plannen door lagere besturen en instanties over de omvorming van de spoorlijn tot fietspad.
- 2° - onmiddellijk herstel van de bestaande fietspaden langsheen de verbindingswegen De Klinge - St-Gillis en St-Gillis - St-Niklaas. Deze fietspaden verkeren nu in miserabele toestand en zijn onveilig. Nochtans worden zij dagelijks door honderden mensen bereden.

Samengevat kregen we volgende antwoorden van de betreffende ministeries binnen :

- Ruimtelijke Ordening : als er eventueel dossiers voor de aanleg van een fietspad worden ingediend, zal de zaak worden onderzocht, en zult U een antwoord ontvangen
- Openbare Werken: aan de diensten werd de opdracht gegeven deze zaak dringend te onderzoeken.
En in een latere brief (na onderzoekingen dus) : werd gemeld dat "er voor dit ogenblik (27.8.80) geen plannen bestaan bij het departement"
- Vlaams Gewest: meldde ons (op kringlooppapier !) dat een aanvraag tot subsidie voor verbetering van het bestaande fietspad welwillend zou worden onderzocht
- Verkeer: van hieruit kwam het interessantste antwoord, nl. dat het gemeentebestuur van St-Gillis op het fietspad had aangedrongen, maar dat er geen gevolg aan kon gegeven worden, gezien de sluiting van de spoorlijn een tijdelijk karakter draagt.

de Potpolder kan er nog altijd komen

NAAR COMPARTIMENTERING EN DAN POTPOLDER ?

Nadat eerder dit jaar de heren F. De Bondt en F. Willockx in onze streek konden komen vertellen dat de plannen voor de aanleg van een potpolder waren opgeborgen, blijven een aantal vraagtekens hangen, en wijzen sommige tekens er op, dat de plaatselijke bevolking en haar vertegenwoordigers met een kluitje in het riet werden gestuurd .

Vanaf de zomerperiode bijvoorbeeld werd er gewerkt aan het afpikketten van het gebied, zodat men nu al kan spreken van een voorbereidende fase van uitvoering van bepaalde werken. Uit de correspondentie van de plaatselijke actiegroepen met de streekverantwoordelijke politici en het ministerie van Openbare Werken (Chabert) blijkt dat de overheid, zelfs indien er geen potpolder komt, er aan denkt om alle laaggeleden gebieden te compartimenteren.

(Dit is : de polders in vakjes verdelen met versterkte binnendijken en een ringdijk landinwaarts, zodat bij een dijkbreuk het overstromingsgebied wordt verkleind .)

De plaatselijke actiegroepen waarschuwen er dan ook voor dat deze werken in feite de latere aanleg van een potpolder zeer gemakkelijk mogelijk maken. Immers, nadat de compartimentering is voltooid, moet men slechts de Scheldedijk wat verlagen (of door steken ?) om een potpolder te doen ontstaan, zodat men in crisismoment iedereen voor voldongen feiten zou plaatsen !

Niet alleen in dit licht is verzet uit de streek noodzakelijk. Ook de compartimentering zélf is een serieuze schending van het landschappelijk uitzicht van dit waardevol natuurlijk gebied, onderdeel van het geplande Natuurpark Scheldeland. De voor de hand liggende oplossing blijft de versterking van de bestaande dijken !

De opmetingen, de vage antwoorden van het Ministerie, én de hardnekkige geruchten dat Dredging International (de firma voor baggerwerken) in december zou beginnen met het volspuiten van 35 ha in het gebied, moeten onze streekparlementsleden er beslist toe aanzetten klaarheid te scheppen en het standpunt van de bevolking bij de bevoegde minister te verdedigen.

MILIEUBEHEGTING EN POLITIEK ENGAGEMENT.

Vijfde ontmoetingsdag van BBL-Vlaanderen te MECHELEN.

Zaterdag 6 december 1980 van 9u30 tot 17u30.

Cultureel Centrum A. Spinoy.

M.m.v. H. DELAUNOIS, P. LEROY, M. DUBRULLE, G. VAN STEENBERGEN, A. SELLESLACH, F. MAELING, R. VANDENBUSSCHE, J. BEKE, L. DELANGHE, F. VAN DEN BOSCHE en vele andere.....

alsook een tentoonstelling in de rotonde van het conservatorium rond het thema.

Inlichtingen: BBL-Vlaanderen

Aarlenstraat 25

1040 BRUSSEL.

Tel.: 02/ 230 94 10.

RUILVERKAVELING

Nu de Ruilverkaveling in het Waasland weer in de actualiteit is getreden, past onderstaand artikel uitstekend om een aantal kritische geluiden uit Nederland te laten horen, waar men in deze problematiek trouwens verder staat.

Natuur en Milieu en de vereniging Natuurmonumenten hebben gezamenlijk bij de Tweede Kamer een uitvoerige reactie ingediend op de ontwerp-Landinrichtingswet. De naar voren gebrachte bezwaren zijn zó fundamenteel dat de eindconclusie luidt dat het ontwerp door de regering in her-overweging moet worden genomen.

'Gezien de ernstige achteruitgang van de ecologische waarden van ons landelijk gebied en de te verwachten grote structurele veranderingen in het landbouwbeleid is meer dan ooit behoefte aan werkelijk vernieuwende wetgeving, die is toegesneden op het realiseren van nieuwe beleidsdoelstellingen'. Aldus het commentaar van de twee organisaties, die er bovendien op wijzen dat op het punt van de rechtsbescherming sprake is van strijdigheid met de 'algemene beginselen van behoorlijke wetgeving'.

Geen zachtzinnige kritiek, maar de zaak is té belangrijk om aan het politieke krachtenspel over te laten. Landinrichting is immers een belangrijke schakel in de reeks bestemming-inrichting-beheer van het landelijk gebied. De huidige ruilverkavelingswet is te eenzijdig op de behartiging van landbouwbelangen gericht en volstrekt ontoereikend om een veelzijdige inrichting van het landelijk gebied te bereiken.

De nieuwe wet zal de Ruilverkavelingswet van 1954 vervangen en zal voor een groot deel het wettelijk raam zijn waarbinnen het toekomstig 'gezicht' van het landelijk gebied zal worden bepaald.

In hun brief hebben Natuur en Milieu en Natuurmonumenten erop gewezen dat er ten aanzien van de ecologische structuur voorwaarden moeten komen voor een optimale instandhouding van de aanwezige en potentiële natuurwaarden in hun onderlinge samenhang. Dat is principieel iets anders en aanmerkelijk meer dan het met nieuwe landschapselementen 'aankleden' van een ecologisch ontakeld gebied.

Het wetsontwerp voorspelt in dit opzicht niet veel goeds. Alles wijst erop dat rvk-oude stijl de meest toegepaste vorm van landinrichting zal blijven; de nieuwe procedure van herinrichting, met betere waarborgen voor natuur en landschap, zal vermoedelijk maar bij uitzondering worden toegepast. Inderdaad 'oude wijn in nieuwe zakken'!

Ruilverkavelingsgebied Kessel, N. Br.

Het verschil tussen rvk en herinrichting blijkt zonneklaar uit de besluitvorming over het al of niet doorgaan van het project. Bij de rvk-vorm zal, net als nu, worden gestemd door de grondeigenaars en -gebruikers, met als gevolg dat bij de voorbereiding vooral aan hun verlangens zal worden tegemoetgekomen. Ook zal de Centrale Landinrichtingscommissie, met verregaande uitvoerende bevoegdheden, een centrale rol blijven spelen.

Het ziet er dan ook naar uit dat politiek verantwoordelijke organen als provinciale staten nauwelijks een eigen beleid zullen kunnen voeren.

Aan het uitgangspunt van het wetsontwerp, dat landinrichting ervoor is om de binnen de ruimtelijke ordening gestelde functies - dus inclusief die van milieu en natuur - te verwezenlijken, wordt onvoldoende inhoud gegeven. Op de belangrijkste momenten in de procedure biedt het ontwerp namelijk mogelijkheden om door ad-hoc-besluiten aan het uitgestippelde ruimtelijke beleid in het streekplan voorbij te gaan; zelfs het bestemmingsplan kan opzij geschoven worden!

De herinrichtingsvorm, waarbij provinciale staten over het wel of niet doorgaan beslissen, dreigt een uitzondering te blijven.

Het wetsontwerp zal de aanleg van wegen e.d. stellig vergemakkelijken omdat het hiervoor een bijzondere landinrichtingsvorm, de zgn. aanpassingsinrichting, invoert.

Onaanvaardbaar is dat het wetsontwerp niet voorziet in mogelijkheden van Kroonberoep voor alle betrokkenen en dat volledig wordt voorbijgegaan aan de komende invoering van milieueffectrapportage. Geen wonder dat ook de (voorlopige) Centrale Raad voor de Milieuhygiëne en de Natuurbeschermingsraad zeer kritisch op de Landherinrichtingswet hebben gereageerd.

De Kamer zou er goed aan doen de regering om een nieuw ontwerp te vragen, dat serieus rekening houdt met de vele en veelsoortige belangen in het landelijk gebied.

De wouden werken voor ons

Sedert 1950 hebben de bossen in de gematigde gebieden van onze planeet één miljard tweehonderdduizend ton koolzuurstof opgeslorpt, afkomstig van industrie en verkeer. Zo berekende dr. Charles Ralston van de Duke universiteit in Indiana, VS. Deze massa vertegenwoordigt 20 procent van het totaal aan afval geproduceerd door onze industrie en verkeer.

De wouden zuiveren de atmosfeer dus nog beter dan men ooit had vermoed. De vorsers van de Dukes universiteit vinden het dan ook verheugend dat de wouden in Europa sedert 1945 met 7 procent zijn uitgebreid.

De produktie van koolzuurgas is beginnen vermeerderen sedert de industriële revolutie. Met het huidige groeiritme zou deze produktie kunnen verdubbelen in 30 jaar. Redenen te over om bomen te planten en bossen aan te leggen.

De bossen sloppen 20 procent van de afval van onze industrie en verkeer op.

WEGBERMEN

Een wegberm zou men kunnen omschrijven als een strook grond langs (of tussen) de rijstroken, met een natuurlijke of ingezaaide plantengroei, die voor de weggebruiker een afscheiding vormt tussen de baan en het omliggende landschap, hetzij stedelijk, agrarisch of natuurlijk.

Een wegberm is echter veel meer dan dat: als overgangszone is het een belangrijk ecotoop; door verschillen in betredingsintensiteit en bodemverdichting, vochtgehalte, stand t.o.v. de zon, bodemrijkheid, enz. ontstaan er graden van milieudynamiek. Hierdoor vormen verschillende plantensoorten, met elk een specifieke standplaats, een rijkgeschakeerde flora die een even rijke fauna herbergt. Vooral langs de nog resterende onverharde of kalme wegen vinden talrijke diersoorten beschutting, voedsel en broedgebied in deze bermmilieus. In totaal komen ongeveer 450 plantensoorten op onze wegbermen voor; dat is één derde van onze wilde flora, waarvan velen enkel voorkomen in wegbermmilieus. Bescherming van de wegbermen kan dan ook de steeds verdergaande biologische verarming tegengaan. In een verarmd kultuurlandschap vormen ze de laatste steunpunten voor minder algemene en zeldzame planten- en insektensoorten. Het betreft hier trouwens een behoorlijke gezamenlijke oppervlakte: deze wordt op ruim 35.000 ha geschat.

Ook landschappelijk gezien zijn wegbermen belangrijk: in het steeds monotoner wordende landschap zouden ze voor wat afwisseling kunnen zorgen; ze zijn tevens het onmiddellijke, meest nabije kontaktpunt van de weggebruiker met de omringende natuur.

Wegbermen moeten ook gewaardeerd worden als broedzone voor diersoorten die landbouwplagen bestrijden: de grauwe klauwier, padden, wezel, egel, mol, verschillende spitsmuissoorten evenals parasiterende insekten. Zij vervullen de natuurlijke rol in het milieu, die in de monoteelten moet worden vervangen door chemische bestrijdingsmiddelen.

Door ingrijpen van de mens werden de meeste wegbermen echter gekenmerkt door een éézijdige verarmde, inspiratieloze plantengroei. Vroeger maaiden de plaatselijke landbouwers met handwerk de bermen of werden de bermen verpacht aan veehouders. Dit paste echter niet meer in de geest van de "moderne landbouwer" als agrarisch bedrijfsleider. Vanaf het opkomen van de chemische bestrijdingsmiddelen werden herbiciden e.a. ingezet om de hoge opgroeiende kruiden te vernietigen. Door het toenemend verkeer kwam er ook meer en meer vervuiling door stof en vuil en giftige loodverbindingen op de wegbermen. Zulk gras kon het vee niet meer begrazen.

Door deze verstoringen van het natuurlijk evenwicht worden de kruiden onderdrukt. Dit heeft als gevolg dat het gras geen concurrentie meer ondervindt, zodat men verplicht is steeds vaker te maaien, wat de kosten van het bermonderhoud aanzienlijk doet stijgen. Om de afvoer van grote hoeveelheden maaisel te beperken, maait men soms tot 10 maal per jaar en laat men dit kort maaisel liggen. Andere bermen worden systematisch afgebrand waardoor fauna en flora verwoest worden.

De planten die in zulk een grasmat bloeien, krijgen hierdoor geen kans om te bloeien en zaden te vormen. Zoals past in deze evolutie worden deze wegbermen daarbij nog gezien als een steeds nabij open stortterrein: papier, plastic en metalen verpakkingen tot ijskasten en andere verworvenheden van onze maatschappij komen erop terecht. Onze bermen werden op deze wijze herschapen tot egaal groene, saaie oppervlakten, bezaaid met de droevige sporen van onze konsump-

tiemaatschappij. Gebruik van onkruidbestrijdingsmiddelen heeft het voorkomen sterk beperkt van kruiden zoals het Boerenwormkruid, Fluitekruid, Wilde Chicorie en Kaardebol.

Door uitspoeling van die chemische middelen en afvalstoffen wordt een ander waardevol en kwetsbaar milieu getroffen, nl. sloten en watergangen. Naast vergiftiging van bepaalde organismen treedt ook hier eutrofiëring van het water op waarbij het plantaardig materiaal ter plaatse begint te rotten.

Wat moet er dan gebeuren met de wegbermen ?

Om de wegbermen terug te herstellen in hun natuurlijke staat of nieuwe wegbermen aan te leggen is de juiste hulp van de mens nodig :

- bestrijding van het storten van afval en meststoffen. Enkel indien de bermen volledig kaal zijn en wegeroderen kan eenmalige aanbreng van mest (compost) nuttig zijn
- bestrijding van gebruik van herbiciden: het argument van landbouwers gaat niet op, nl. dat de wilde plantensoorten zich vanuit de berm in het aangrenzend bouwland gaan uitzaaïen. De op de berm aanwezige soorten zijn aangepast aan armere gronden en het achterwege blijven van elke grondbewerking
- bermen die reeds te veel bemest werden moeten 1 à 2 maal per jaar gemaaid worden op 5 à 10 cm van de grond. Dit kan gebeuren in eind mei/ begin juli, nadat de voorjaarsbloeiers de kans hebben gehad zaad te vormen; of in eind september/begin november waarna de najaarsbloeiers zich nog kunnen ontwikkelen. Het maaisel moet hierbij worden weggenomen om verarming van de grond te krijgen. Het maaisel kan voor kompostbereiding dienen. Hierdoor zullen langzaam een rijke verscheidenheid aan wilde flora en dus ook fauna ontstaan. Dit beheersschema moet jaar na jaar gevolgd worden wat betreft tijdstip, methode van maaien, enz. Na enkele jaren zal die overwoekering door grassen afnemen en kan het maaien herleid worden tot 1 maal per jaar, 1 maal om de 3 jaar, ...
- op armere gronden kan men het maaien achterwege laten. Ruigere bermen waar fluitekruid, zevenblad, engelwortel, evenals moerasvegetaties met zeggesoorten, harig wilgenroosje, moerasspirea, valeriana, enz. voorkomen mogen slechts 1 x per jaar gemaaid worden. Distels en netels wijzen er echter op dat men toch af en toe moet maaien. Wegbermen waar heide plaatselijk overheerst dienen slechts om de 6 à 8 jaar gemaaid te worden, zodat de heide kan verjongen en om anderzijds dichtgroeien met grassen en struiken tegen te gaan. Heide-associaties zijn in het verleden altijd ontstaan door regelmatige begrazing (zoals door schapen in de Kempen).
- struwelen van jonge bomen en struiken moeten we laten opgroeien als ze aanwezig zijn. Deze struwelen zijn landschappelijk en biologisch waardevol; bovendien beschaduwen ze de sloten en verhinderen ze het dichtgroeien ervan. Snoeien en kappen moet vermeden worden. Afgevallen bladeren moeten blijven liggen, enz.
- bij aanleg van nieuwe bermen kan men reeds van in het begin bepaalde problemen vermijden. Door geen voedselrijke bovenlaag aan te brengen, wordt de grasgroei beperkt en een verscheiden flora ontwikkeld. Deze bermen zouden aan elke kant van de weg even breed moeten zijn.

- de wilde kaardebol-

DE SLUIMERENDE COMMISSIE ...

Wanneer een gemeente - zeg maar Sint-Niklaas - een leefmilieucommissie opricht, verdient dat alle lof, te meer wanneer het initiatief van het gemeentebestuur zelf is uitgegaan. Meestal is het privéinitiatief op dat gebied ver vooruit op de overheid.

Wanneer bovendien de plaatselijke milieuverenigingen worden aangezocht mee rond de tafel te gaan zitten, samen met mandatarissen en technisch personeel van de gemeente, dan is de basis gelegd voor overleg en rijp beraad die het vertrekpunt moeten zijn voor een degelijke milieupolitiek en tevens een waarborg tegen de onbesuisdheden van vroeger en van nu met hun nare en dikwijls onomkeerbare gevolgen.

De problemen die wij in ons leefmilieu veroorzaakt hebben zijn ernstig genoeg opdat wij er stevig zouden aan tillen. En dat is precies de vraag: wordt er wel aan getild te Sint-Niklaas?

Te meten aan de vaart waarmee milieugoederen vernietigd of verknoeid worden in naam van bedenkelijke belangen, zou er een overvloed van werk moeten zijn dat met de grootste vindingrijkheid moet worden aangepakt om te saneren en te redden.

De werkvergaderingen van de commissie zijn echter zo schaars dat zij wel moeten worden voorbijgestreefd door voldongen feiten en door plannen waar ze niet aan te pas kwam.

Is het ooit wel de bedoeling geweest ernstig werk te maken van deze commissie, indien men ziet hoe ze buiten spel staat in belangrijke zaken? Wordt ze dan alleen maar uit de hoek gehaald om een landbouwtentoonstelling te helpen opzetten en mag zij zich enkel bezig houden met een actie voor meer bloemen aan de gevels, terwijl men in de binnenstad aan urbanistische doet met de slopershamer?

Hier stelt zich de vraag naar het actieterrein van een leefmilieucommissie. Dit is niet minder breed dan de waaier van problemen die in ons leefmilieu voortdurend ontstaan en elkaar de hand geven. Het kan niet beperkt blijven tot toezicht op een of ander politie-reglement of tot de opsmuk van een reeds bedorven straatbeeld.

Wie niet de moed heeft de zere plekken onder ogen te nemen, is niet geloofwaardig. Een leefmilieucommissie die niet met degelijke argumenten tussen beide komt wanneer de kwaliteit van het leven wordt bedreigd, zal noch geraadpleegd noch gehoord worden. Ze loopt zelfs het gevaar te worden misbruikt voor het ophouden van de goede schijn.

nog over de stad Sint-Niklaas ...

ZO HOORT U HET EENS VAN ANDEREN :

uit 'Natuur en Stedeschoon' (sept. '80) :

Jaar van het Stadsherstel : ga maar eens kijken naar het ongelooflijke dat aan het gebeuren is in Sint-Niklaas. Hoofdschuldige : onze beruchte dienst van Bruggen en Wegen. Medeplichtigen : het Stadsbestuur en de Interkommunale E3.

In Sint-Niklaas legt men liever een verkeersring dwars door het centrum. Straten die op de unieke Grotemarkt uitkomen worden omgezet in een autosnelweg van 36 m breedte ! Hele rijen huizen worden gesloopt in het stadscentrum voor de uitvoering van dit waanzinnig projekt. Men wil immers een bijkomende en betere verbindingsweg met Nederland.

Anti-atoombetoging in Mol

Op 25 okt. '80 werd in Mol betoogd tegen de heropening van de opwerkingsfabriek Eurochemic.

Inderdaad niet zo maar weer eens een anti-kern-oprissing. Het heropenen van deze fabriek betekent weerom een stap verder in de politiek van de voldongen feiten.

Eurochemic zou o.m. moeten gaan dienen om plutonium en uranium terug te winnen uit de gebruikte splijtstofstaven van de Belgische kerncentrales. De overblijvende stoffen vormen een zeer radio-actief goedje, dat men ergens kwijt dient te geraken.

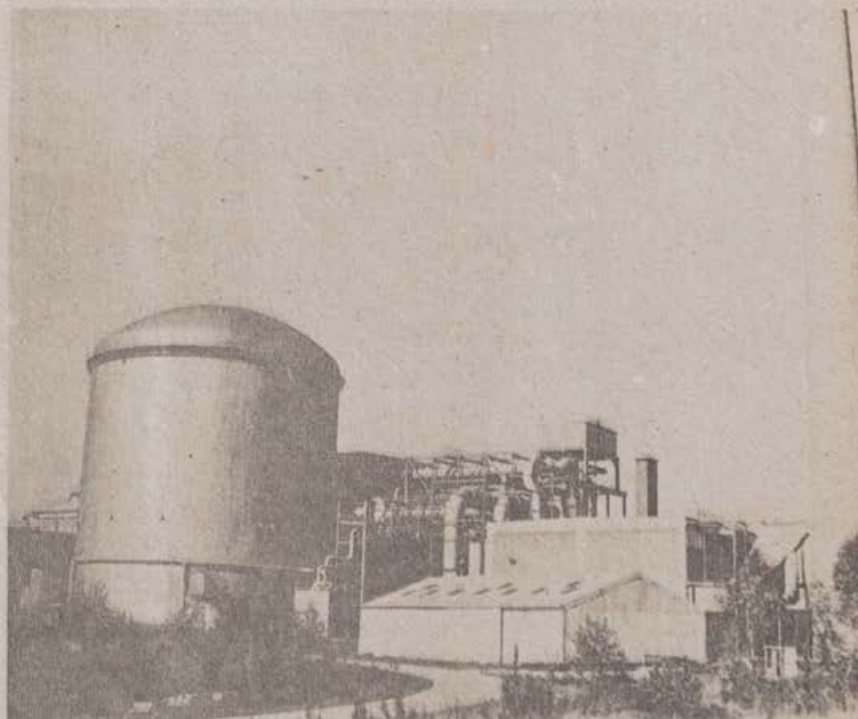
Weerom zou hier het parlement voor schut worden gezet en betekent deze fabriek een stap in de richting van de snelle kweekreactoren, met hun bekende risico's. Voorts zou men met het radio-actieve afval gaan 'experimenteren' in de Kempense kleibodem. (En misschien ook elders, bvb. in Sint-Gillis-Waas? - zie elders in dit blad -)

In augustus '79 publiceerde ABLLO een open brief i.v.m. de kernenergie aan de regering, waarin op een aantal belangrijke aspecten werd ingegaan:

- het minimaliseren door de overheid van de mogelijke gevaren
- het té grote belang van de privé-nijverheid in de besluitvorming
- de te hoge kosten die de gemeenschap moet dragen
- de onzekerheid i.v.m. de juistheid van de Europese normen over de toelaatbare dosis bestraling
- het gebrek aan stimulansen voor alternatieve energie en een eenzijdige voorlichting aan de bevolking
- de struisvogel- en geruststellingspolitiek door o.m. de gemeente Doel te laten voortbestaan, en het uitblijven van een alom gekend en ingeoeffend rampenplan voor onze streek
- het uitblijven van een ernstig en eerlijk debat in het parlement i.v.m. kernenergie

Helaas kregen we slechts enkele geïjkte, beleefde standaardantwoorden terug ...

Wanneer nemen bijvoorbeeld de Wase parlementsleden een initiatief om het stilzwijgen van onze gekozen vertegenwoordigers te doorbreken? Het zal niets te vroeg zijn!

Het de steun van verscheidene milieuverenigingen en ondeskundigen lanceerde Nieuwaaal-jongeren een campagne op de inwendige roofdieren (prooidieren?) te beschermen.

Inderdaad dient dit in ons land nog te gebeuren : er wordt op verscheidene roofdieren nog gejaagd omwille van hun 'schadelijkheid' en omdat zij hondsdolheid zouden kunnen verspreiden... Vos, ias, wilde kat, wezel, steenmarter, hermelijn, marter, uiber, boommarter en bunzing dienen op volgende wijze beschermd te worden :

1. De jacht op roofdieren mag niet meer geopend worden en dit op het ganse grondgebied van België. Bovendien moet het verboden worden de roofdieren in gevangenschap te houden, te vervoeren en te verkopen.

2. De mogelijkheid tot verdelging van de zgn. schadelijke soorten (vos, bunzing, hermelijn en wezel) moet uit de wet verdwijnen.

3. Het K.R. betreffende de bestrijding van hondsdolheid is niet doeltreffend en achterhaald op wetenschappelijk gebied. Bestrijding van roofdieren als maatregel tegen rabiës mag niet langer opgenomen blijven in de wet. Om dit op te vangen worden ter bestrijding van rabiës een aantal alternatieve maatregelen opgesteld.

Dossier, affiche, klevers en posters kunnen besteld worden aan resp. :
70, 10, 30, 150 fr. bij o.a. Natuur 2000, Bervoetstr. 33, Antwerpen.
rek. 068-0573840-15.

Ekologisch waardevolle gebieden te Beveren

Na eerst over de landschapskartering te Beveren in het algemeen te hebben gesproken, en daarna voor de onderscheidene deelgemeenten een kenmerkende beschrijving te hebben gebracht, willen we het thans hebben over de ekologisch waardevolle gebieden.

Door een studie van E. Kuyken — van het «Laboratorium voor Ekologie der dieren, Zoögeografie en Natuurbehoud» van de Rijksuniversiteit Gent — getiteld «Kanttekeningen bij de globale ekologische waardering van natuurgebieden en landschappen in Noord- en Zeeuws-Vlaanderen» worden volgende gebieden te Beveren ekologisch (d.i. naar de betrekkingen tussen dieren en planten enerzijds en hun omgeving anderzijds) waardevol geheten :

1. Verrebroek / Kallo : Polder «De Hazop» en Beverse Dijk. Hierbij rekening gehouden met de voortschrijdende opspuitingswerken van de havenuitbreidingswerken.

2. Polders van Doel en Prosperpolder : Doelpolder, Nieuwe Arenbergpolder; Groot Gat te Doel (inmiddels verdwenen, ondergespoten); Dijk van de Nieuwe Arenbergpolder met weiland bij Oude Sluis; Pillendijk met drassige weiden in de Oude Arenbergpolder (onder andere «de Putten») te Kieldrecht.

3. Schorren bij Oude Doel (met onder andere het Paardenschor).

4. Vrasene : Populierlandschap van

Broekkackers en Koeferinge.

5. Kreekegebied : de Kreek van Kieldrecht (Grote Geule) met aangrenzende weide; de Kleine en Grote Weel te Kieldrecht; een deel van 't Rietland gelegen op grondgebied Verrebroek.

6. Haasdonk : bossen (Westakkers en Vossekot); fort van Haasdonk; deel van de Vallei van de Barbierbeek.

Hierbij kunnen zeker gevoegd de parkdomenen te Beveren (Hof ter Saksen, Cortewalle, Casa de Luz) en het populierenlandschap ten zuiden van de spoorlijn Antwerpen Gent te Beveren en Melsele.

Het realiseren van een harmonisch natuur- en landschapsbehoud moet in de meeste gevallen geschieden in de vorm van compromisoplossingen : in het kleine en versnipperde Vlaamse land eisen tal van functies hun deel van de oppervlakte op.

De belangrijkste bedreigingen waarmee men vanuit natuur- en landschapsbehoud steeds te kampen zal hebben, zijn : urbanisatie, industrialisering, havenuitbreiding en wegeaanleg; landbouw, waterbeheersing, ruilverkaveling; zand-, klei- en waterwinningen; recreatie; kampinguitbreiding, weekeindverblijven; allerhande verontreinigingen.

Deze prioriteiten dienen vooral bepaald te worden door elementen als planologische urgentie en haalbaarheid, zeldzaamheid en kwetsbaarheid of (on)verenigbaarheid van de «natuurfunctie» met andere functies.

Onze-Lieve-Vrouwplein in Sint-Niklaas beschermd

In het staatsblad verschijnt het ministerieel besluit van 13 oktober 11. waardoor het O.-L.-Vrouwplein te Sint-Niklaas bij de voor bescherming vatbare onroerende goederen wordt geplaatst. Deze voorlopige klassering ziet de gebouwen nr. 5 en 6 als monumenten, de omgeving van de kerk als stadsgezicht. Zulks betekent dat de vanuit diverse zijden gemaakte opmerkingen t.a.v. het klasseringsvoorstel weinig aarde aan de dijk hebben gebracht.

Het voornemen van de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen om de omgeving van de sinds lang geklasseerde kerk O.-L.-Vrouw Bijstand der Christenen eveneens te klasseren, was reeds lang gekend.

De klasseringsaanvraag werd ondersteund door de Oudeheidkundige Kring en de leefmilieugroepering aangezien men hier vlak aan de grondvesten van de kerk een verkeerswisselaar voorzag voor de (nog te verbreden) Plezant- en Hofstraat.

Het openbaar onderzoek leverde tal van bezwaren op. De

rijksdienst stelde voor het schoolgebouw en het huis O.-L.-Vrouwplein 5, eveneens het huis O.-L.-Vrouwplein 6, te rangschikken als monumenten, de omgeving van de kerk als stadsgezicht.

De schooldirectie van het VTS adviseerde de rangschikking van het schoolgebouw als monument negatief. Wel kon men in het behoud van de voorgevel komen, doch achterop zou men liefst zelf de teugel in handen houden. Het stadsbestuur steunde dit voorstel en maakte ook nog heel wat bezwaren te

gen het klasseringsvoorstel van het omgevende stadsgezicht.

Hierbij liet het stadsbestuur de BPA's Centrum 2 en 3 primen op het klasseringsvoorstel. Enkel wat overeenkwam met deze BPA's werd gunstig geadviseerd.

De leefmilieugroepering Abllo vroeg om ook de zich op het plein bevindende pomp als monument te rangschikken.

Blijkens het nu in het staatsblad gepubliceerde, is de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen evenals de ervoor bevoegde staatssecretaris niet op deze opmerkingen ingegaan. Men heeft het oorspronkelijke voorstel overgenomen en bekrachtigd, waardoor de gebouwen O.-L.-Vrouwplein 5 en 6 voorlopig monumenten en de omgeving voorlopig stadsgezicht worden.

Wellicht zal over een klein jaar dit voorstel bekrachtigd worden, waardoor de klasseringsprocedure zou zijn afgelopen.

Een en ander zal te Sint-Niklaas noodgedwongen aanleiding geven tot het herdenken en hertekenen van bepaalde stadsplannen (dlh)

Uit het Staatsblad van 29.10.80 :

Bij de ministeriële besluiten van 13 oktober 1980 worden vastgesteld : de ontwerpen van lijst van volgende voor bescherming vatbare onroerende goederen, overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten :

- het schoolgebouw en het huis, gelegen Onze-Lieve-Vrouwplein 5, te Sint-Niklaas (monument);
- het huis, gelegen Onze-Lieve-Vrouwplein 6, te Sint-Niklaas (monument);
- de omgeving van de kerk Onze-Lieve-Vrouw Bijstand der Christenen, te Sint-Niklaas (stadsgezicht);

In hetzelfde nr. van het Staatsblad stond ook de klassering van een aantal gebouwen te Temse opgenomen als monument (hoeve -Fonteinstr. en kapel St-Amelberga) en als dorpsgezicht.

**De strijd voor het leefmilieu
is ùw strijd !**

Stekense kleiput is het beschermen waard

WORDT DE KLEIPUT TE STEKENE EEN NATUURRESERVAAT ?

Nu de gemeente Stekene de nieuwe eigenaar is geworden van het Steengelaag is het nog niet duidelijk wat er nu precies zal worden aangevangen met dit natuurgebied.

Volgens de natuurvereniging De Wielewaal, die vroeger reeds een studie maakte over het gebied, is de inrichting van een educatief natuurreservaat de enige verantwoorde keuze.

Struktuur, bodemgesteldheid en waterhuishouding hebben de kleiput spontaan tot een zeer waardevol natuurgebied laten uitgroeien met heel wat zeldzame elementen. De Stekense bevolking zou heel dicht bij dit natuurreservaat kunnen betrokken worden, niet alleen om er te genieten van de natuur, maar ook voor het beheer, de begeleiding en de opvang van scholen en groepen.

Begin dit jaar werd de procedure voor de rangschikking als Landschap door het Ministerie van Nederlandse Cultuur in gang gezet. Dit besluit beperkt de mogelijkheden voor de actieve recreatie, maar laat de volledige uitbouw van een natuurreservaat toe.

Er zal enige politieke moed nodig zijn om een goede keuze te maken ten gunste van de natuur. In ieder geval is het onmogelijk om op de beperkte oppervlakte van de kleiput naast een natuurreservaat ook motorcross, vissers, een speelbos en andere evenementen toe te laten.

Een natuurreservaat in het Steengelaag zou nochtans de eerste gedurfde natuur- en milieuvriendelijke daad zijn van het Stekens gemeentebestuur en het zou het imago van de gemeente als landschappelijk erg toegetakelde gemeente wat oppoetsen ...

RW60 - NIEUWS

Bij het ter perse gaan vernemen we dat in Nederland beslist werd de Vaste Oeververbinding Westerschelde (VOW) tussen Zeeuws-Vlaanderen en de rest van Nederland, niet aan te leggen, hoofdzakelijk om budgettaire redenen.

Dat daarmee een van de voornaamste argumenten van de voorstanders voor de aanleg van de RW60 wordt weggenomen, zal iedereen wel duidelijk zijn!

(cfr. ABLLO-dossier RW60, verkrijgbaar aan 100 fr.)

Wat met «Achter de Wal» te Stekene?

de administratieve traagheid ...

Toen in mei van dit jaar klacht werd ingediend tegen het vernietigen van de heischrale graslanden en het aanleggen van tennisvelden en het optrekken van een bijhorend gebouw in het gebied "Achter de Wal" te Kemzeke - Stekene werd onmiddellijk duidelijk dat de verantwoordelijke overheidsdiensten deze zaak met de gekende afleidingsmaneuvers op de lange baan wilden schuiven. (zie ook ABLLO-krant nr. 24 en 25).

Herhaaldelijk schrijven van ABLLO en Wielewaal leverde alleen de gekende antwoorden op: "Wij zullen niet nalaten U de uitslag van het onderzoek mede te delen."

Door het provinciaal Bestuur van Stedebouw werd er een onderzoek verricht waarvan het dossier nu berust bij het Hoofdbestuur van Stedebouw te Brussel. Wij blijven verder aandringen op de bekendmaking van de inhoud van dit dossier.

En nog over Stekene en het Hoofdbestuur van Stedebouw, lazen we dit artikel in Natuur- en Stedeschoon :

Een ander typerend staaltje : als antwoord op een brief van de Federatie nopens illegale weekeindhuisjes in natuurgebieden liet de Provinciale Directie van Stedebouw weten dat reeds in 1973 alle overtredingen te Wachtebeke (154 illegale bouwsels), Moerbeke, Sinaal en Stekene (231 overtredingen) op kaart werden gebracht en dat de zaak doorgegeven werd aan het Parket. Zeven jaar later moet dit Parket het probleem nog steeds ontdekken. Logisch gevolg : men blijft rustig wederrechtelijk weekeindhuisjes bouwen, maar... het Hoofdbestuur van Stedebouw is nu bezig met het uitwerken van een algemene reglementering voor de "regularisatieprocedure".

Of : wat men Ruimtelijk Beleid noemt.

ABLLO HEEFT NIEUWE VOORZITTER

In 1976 volgde Roel De Jong, verkeersdeskundige, Miet Smet als voorzitter op.

Wegens beroepsbezigheden diende hij eind dit jaar zijn ontslag in.

In die 5 jaar voorzitterschap bouwde hij voor de vereniging vooral de kontakten met pers en politici uit. Vaak heeft U van hem scherpe artikels gelezen i.v.m. wegenkwesties, urbanisatie, milieuacties en openbaar vervoer. Op dit terrein zal hij binnen het ABLLO bestuur actief blijven.

Nieuwe voorzitter is Hugo Van Landeghem, lic. Scheikunde, tot voorheen ondervoorzitter.

Zijn adres: Roskamstraat 3
2780 Sint-Gillis-Waas.

AUDITEUR ADVISEERT ONGUNSTIG Ruilverkaveling Waasland werd onwettig gepland

SINT-GILLIS-WAAS. — In verband met de gedwongen ruilverkaveling in het Waasland, werd destijds door twee betrokken eigenaars klacht ingediend bij de Raad van State, omdat zij ter gelegenheid van het openbaar onderzoek geen dertig dagen tijd hadden gekregen om eventuele bezwaren in te dienen. Door een lek in de Raad van State-huishouding raakte gisteren het advies van de auditeur bekend. Een dergelijk advies mag normaal de openbaarheid niet bereiken. En dit advies valt gunstig uit voor de klagers en dus ook voor alle tegenstanders van de ruilverkaveling. De auditeur is van oordeel dat het niet tijdig verwittigen van twee betrokken eigenaars een procedurefout betekent en zegt bovendien dat staatssecretaris Ackermans niet bevoegd was om de uitvoerende organen in te stellen die moeten instaan voor de uitvoering van het eerste van de vijf blokken.

Akkermans : boekje te buiten ?

OVER DE GROTE GEULE te KIELDRECHT: (uit Natuur- en Stedschoon)

- Het beheerskomitee van ons eigen reservaat de Grote Geule te Kieldrecht werd gekonfronteerd met een nieuw probleem : het aangename nieuws dat het gemeentebestuur van Beveren weldra de werken zal aanvatten om de Saaftingerbeek (die nu in de kreek uitmondt) af te leiden naar de benedenloop van de watergang buiten het reservaat, ging vergezeld van een projekt om boven het tracee van de riolering een fietspad aan te leggen. Dit zou gedeeltelijk lopen langs het rietland in de noordelijke hoek van het geklasseerde landschap, waardoor het een bedreiging zou vormen van de noodzakelijke rust (in het broedgebied van o.a. de roerdomp) en het gevaar voor sluikstoringen zou verhogen. Een delegatie, bestaande uit voorzitter H. Delaunois, oud-konservator S. Lockefeer, konservator H. Maes en adjunct-konservator F. De koning had daarover een onderhoud met het voltallig schepenkollege, dat blijk gaf van een biezonder positieve instelling en ermee instemde dat het fietspad zal worden aangelegd aan de voet van de dijk, tussen de ingang van het reservaat bij de sluis en de dorpskom van Kieldrecht, en dat geen bromfietsen zullen worden toegelaten.

WAS 1980 EEN GOED MILIEUJAAR ?

Met zekerheid kun je dit nooit bevestigen, vermits milieuproblemen en -thema's een lange nawerking en belangstelling vereisen. Een nieuwe ingreep of beslissing is gauw gebeurd !

Toch kunnen we over dit jaar '80 positievere geluiden laten horen dan gewoonlijk.

In dit jaar werden een aantal natuurgebieden (voorlopig) geklasseerd: Blokkersdijk en Vlietbos (L.O.), Gelaag te Stekene, werd 80 ha van de Stropers aangekocht door Waters en Bossen, verder het afwijzen van de paardecross in de beschermde kreek te Meerdonk, de oprichting van de werkgroep 'Landschapspark Krekengebied' door de Boudewijnstichting.

Een aantal zaken blijven op de lange baan, zoals de Potpolders te Kruike, de Rijksweg 60, de Ruilverkaveling, ...

Te Sint-Niklaas werd ABLLO opgenomen in de stedelijke adviescommissie voor het Leefmilieu en kon onze vereniging de voorlopige klassering van het Onze-Lieve-Vrouwplein bekomen als stadsgezicht.

Dit jaar kwamen ook overal de glascontainers te voorschijn.

Verheugend is de bredere aktie bij het publiek : tégen de RW60, tégen de Potpolder, tégen de Elektriciteitsreklame, tégen de verwoestingen in Sint-Niklaas ; de oprichting van leefmilieuraad te Temse en Beveren en de uitbreiding van het ABLLO-bestuur met verscheidene medewerkers.

Helaas zijn niet al deze verwezenlijkingen definitief, of voorgoed afgewezen, en blijven er tevens schandelijke zaken verder bestaan: de schendingen van het gewestplan (bvb. de weekendverblijven), de verwoesting van het reservaat Achter De Wal, de gevaarlijke stortplaats te Sint-Gillis-Waas, de verloederings te Sint-Niklaas, de teloorgang van de Stekense landschappen, de vermindering van het Openbaar Vervoer, de heropleving van de idee van het Baalhoekkanaal, het stilzwijgen van het parlement over de steeds uitbreidende kernenergie, ...

Zo zie je maar, Uw steun en interesse is blijvend noodzakelijk, als moreel duwtje in de rug van de milieuverenigingen. Misschien krijgen we de kans tot persoonlijk contact op de Milieutentoonstelling in Beveren (vzw-De Spiegel - half januari) of op de Natuurbeurs te Sint-Niklaas (Stadszalen - half februari).

We wensen U, beste lezer, alvast een leefbaar 1981.

de redactie
het bestuur.